Рік: II.
Ч: XI.

Свистільники
12. IV 1916.

Самохотник

Сат.-Гумор.-часопись. Виходить коли хоче -
в Коші Україн. Січ. Війська.
Ціна 20 сот.

Ч. № 11. **Самохотник** Рік II. 1916.

Поперечний.

Стара война - Гуцулка.

[Присвята полевій сотні, що відійшла в поле [21. III.]

„Ой нена, нена, тютюну ні руму
Із нашої кантини!
Чи там раду радять, як на Руса стати
Не чуємо тут серед суму.
Ой піди, піди варто через поле
Та через Нараївку
Возьми наші гроші - поздорові
Та купи шрівку. [Братство
Ой заграй, заграй славний грамофоне
Перед тими стрільцями,
Що лиш чуть „Мрюківку", потім берут шапки
Та йдуть на сей бік за нами!
Ой Боже наш, Боже! хоч і не за нами,
Неси Ти їх із кантини.

Почуємо славу, стрілецьку славу
Почуємо, тай заснем!
От так у арешті тай стрільці співали;
Співали серцем, а сльози лились,
Лились стрілецькі, тут [illegible],
Вартовий аж стряс ся, бо з роду не чув
Стрілецького плачу; застогнав молодий
Тай стріс сірий шматок, як бугай ревучь
І вістку ревучи скоренько-скоренько
У „вартовий відділ" на устах послав
А „вартовий відділ" вартового нову
В канцелярію подав, Мирко не старий воин
Що вартову вістку на устах подав.
Засумувало братство зле одіте
Аж сльоза з ока потекла.
„Чи стис ви муки, супровине?"
„Полева сотне? – Загуми!"
Полева сотне: „Чую, чую!"
У нас поправили шапки—
Заняли в Мрочка всі лавки
У „стацийкиє" по тім боці
Хоча на помісті.
Грай, грамофоне грай,
Нам охоти додавай.

- 4 -

Бо поїдем в гості.
У „стаційнім" так у скрині
Маршрути й дукати
Ми не хочем відпусток.
Хочби і до Мадярок
Підем „визволяти".
У „стаційній" є жандарми
Й „стаційний" на лаві.
Ов ви жандарі
Ви тепер нам не страшні,
Бо йдем в поле „слави".
Ідучи собі співають
Мов ніхто не чує
По переду „стара война"
Усім тим кермує.
-„Стара войно"! Схамени ся!
Шандар недалеко!
-Не злякає! Усховались
За шини та за штреку.
Спять мов у гаремі - в кватирах жандарі
Й „стаційний" дрімає Лиш Мрюсько гремить
Неначе скажений; стогне, хоч надармо,
Йому „стаційного" хочеть ся збудити
„Сиди тихо Мрюську!" Зараз на шнурочку

„Ти німий повиснеш!" „Шех[illegible]да"
„Тай набємо трошки!" — крикнув хтось в куточку.
„Ми усї „з народом" — „Славно!" „Свобода" —
„Полєва сотня" так як все стояла,
Зникла. Позаду дехто лишень постішав.
Цюцько схаменув ся. — „Полєва" пропала.
І жандарм спокійно на кватирі стояв
Самі з обережку лишень не дрімають
Там стрільцї серцем. Чогож вони ждуть?
По своєму Бога в арешті благають
А слова їх мовби на поміч зовуть.
„Змилуй ся Боже України!"
Вже радше згинуть на чужині,
В неволї сїчовим стрільцям!
Нам сором тут і там;
Та хоч прийти би до кантини,
Чи де би іноді зайти,
Що нечесть всюди принести;
І перед різними панами
Впасть стрільцеві!" — — —
„Лиш не бий
Вартового, — бо він все з нами!
Кричить з дороги. „Хто такий?
„Стара война!" — У арештї

Краєве Т-во господарсько-торговельне

Маківка

спілк. зареєстроване з ограниченою порукою

в

Новім Сончи

засноване на памятку великої битви, яку наші Січові Стрільці добровольці вели на горі Маківці в цвітни 1915. року, поставило собі за ціль і задачу закупити і удержувати одну, а по змозі і більше осель, в котрих будуть примищені інваліди У.С.С. Рішено купити село або більший фільварок і там примістити наших воєнних інвалідів, котрі не мають з чого жити. Доходи з землі будуть їх удержувати. Тому треба грошей і то скоро!

Щоби потрібні гроші легко і скоро зібрати, придумано збирати в краю уділи по 10 корон в той спосіб, що люди тепер до Каси складають гроші а зрікають ся лише проценту. Значить: що сам хто дасть на уділ 10 корон, що гроші ті остають все його власністю, він дістане за них уділову книжочку з Каси Товариства.

У радості гуляють
„Лиш не бийте! Із дороги
Все нагоминають.
Реве різними голосами
Полева сотня як ціла
А вартових — ... уже нема
Зостались бою тишини.
Стара война у арешті
Як в некій гуляє,
Чапа двері відчиняє.
„Ану скоріше! Гей народе!
Випит в Мроїка чаю."
Стрепенули вояка,
Бо довго не чули
Тих слів, що чей з рану.
У ніч стрепенулась:
„Не бачила, мотівля,"
Стріленької плати....
Не лякай ся! Подиви ся
Лиш хоч коло хати...
. . . .

Тяжко воюют як [illegible]
Давно [illegible]

Маківка може коли схоче гроші свої виповісти і відобрати. Проценти від тих грошей йде на закупно села для наших воєнних інвалідів.

Чим більше зберемо уділів, тим більше закупимо землі. Чим більші зберемо гроші, тим більший прирост від них проценті і тим скорше будемо могти процентами від призбираних грошей покрити всї видатки, а тоді віддамо кождому його уділ назад а процентом закуплене село остане як народний дарунок для наших воєнних інвалідів.

Се буде великий памятник і доказ, що наші памятають на своїх Героїв, котрі кровю своєю проливали за долю і волю України. Памятник великий і вічний!

Гроші [10 корон на уділ і одну корону вписового] належить присилати на адресу: Товариство Маківка, в Новім Санчі.

Всилателі і всї ті, котрі до тепер приступили до Товариства МАКІВКА вірять твердо, що кожда жертва [illegible] одиниця, котра уважає своїм обовязком причинити ся до осягненя незалежної долі наших героїв-[illegible] свій уділ до Каси Товариства МАКІВКА і тим причинить ся до скорого здійсненя великого народного діла. Тому кождна Українка і кождий Українець повинен [illegible] свій уділ охотно і щиро і других. Все се слідуюче [illegible] присталь в рядах Кравського Товариства Маківка і побачив як найскорше повинному уділи. Хто [illegible] від себе 11 корон, [illegible] корон [illegible] на закупно села - захисту для наших воєнних інвалідів.

Не рекрути й „стара война"
Мовчки разом їми
Із менажки. „Заспіваєм!"
Та аж до шпиталю
Бурхують співи й крики
Стрілецького жалю.
Та „патруля" десь взялася
Витріщає очі,
Кличе зараз попотівля,
Таки серед ночі.
Рвалюгує пан станційний
Що з ліжка скоро тав встає,
Так що то приказ видає:
„Нехай прийде тут „інспекційний"
А стара война не гуляє,
Най з рядом по стайні тече,
З ним Тронко шпро доливає
Не інший хікаєсь в плече.
Будують ся усі до кнепа
„Протокаріна" новка шпиле:
„Товаришу! Це бурше звістка
Вже досвіта у поле іде."
А ті, що перед у війі вели
Чини преславних гір Карпат,

Усі вже ледви бурмотали:
„Ваш-добре!.. Не в гарешті брат!
Поволи стихло. Розійшлись
Лиш на дорогу закурила,
Вдоволені, що так зійшлись
Й стрільця з арешту увільнили.
Ідуть собі, якби з кватири
У з тиха співають.
Та на стрільців й офіцирів
Вірші укладають.
Наш „стаційний", славний дуж.
Ще й страшно завзятий
Відобрав нам з рук оружє
А всадив лопати.
Всадив нам лопати
Щоб рови копати
З перед „Offiziersmenage"
Болото згортати.
І не лиш то така біда
Пхай на „войну стару"
За що небудь до гарешту
Дають остру кару.
Але як нам, старій войні
Буде зле тут жити,

Тоже підем „із охоти"
В поле Руса бити.
Щоби тут так зовсім пуст
Віку не змарнити.
А як вже ся розходжали
Гуртом заспівали:
Слава Тобі „стара война"
На весь світ великий
На весь світ великий
На всю Україну
Єк би не Ти товариші
Стрілець — можеб й згинув."
Розходять ся співаючи; іде
Позад жандарм завзятий,
Тай лиш очима він пасе
Котрий з котрої хати.
І хоч се проста Гуцулія —
Не женеть ся жандармерія.
Вона боїть ся, щоб стрілець
Не крикнув ще погане слово
Та щобы не зійшлось брато
А то.. набилибме синець... [Знов
Ідуть собі завтра рано
Збірка їх чекає. - -

Може мені на відходнім
Музика заграє —
Стара война! Гуцулє!
Ти йдеш в поле знову!
Ано Тобі що останесь? —
Діло, а не — слово.

О. Смик.

Гимн „лопатенцуя"

[сатира].

Колись герої ми були
І бились з Москалями; —
Тепер немічні і мала „
[бі
Воюєм лопатами — —
Панове їздять по містах
Рахують срібло — зло.
[то—

…горталмо-болото!
Колись ми били ся, аби
Тоді спокійно спали, —
Тепер пануєте, а ми
Рискаль до рук дістали!
Чиж не іронія судьби;
Ірашка супостата?
Вам знак — ордери і хрест, —
А нам: отся лопата!
Та труд наш чесний був з мечем, —
Так чесний з лопатами —
Ми горді з сего — бо се все
Для України-мати.
Хоч настане божий мир
Ми домів підемо, —
„Болотом" будем воювать
Аж поки не піпремо!
…пуґу: Стрілець, то в світі…]

——— - ———